

Μέσ' σ'τό κράτος τῆς Θουρίας καὶ τῆς Δόξης καὶ τῆς Νίκης
 πῶς ξεφύτρωσε σ'τὴ μέση μίξ φτώχεια τόσος φρίκης;

Μέσ' σ'τό κράτος τῶν τελευμάτων,
 μέσ' σ'τό κράτος τῶν ἑλθῶν,
 καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων
 τῶν μεγάλων καὶ πολλῶν.

Πῶς μᾶς φτώχιας μαυρὸν ἔλος
 δηλητήρια σκορπίζει,
 καὶ τὸν κόσμον ἀπέλπίζει
 μουσικῆς ἀγρίας μέλος;

Μέσ' σ'τό κράτος, ὅπου θύκας
 ἱερὰς διεκδικεῖ
 κι εἰς λαμπράς ἐλπίζει νίκας,
 πῶς ἡ φτώχεια κατοικεῖ;

Μέσ' τ'ὸ κράτος, ποῦ ποτὲ του δὲν γυρνεῖς συνδρομὴ
 κι ὑπερήφανο καὶ μόνο τοῦς ἔγχρους του πολεμεῖ,
 μέσ' σ'τῆς δόξης τῆς γωνιά,
 πούναι σὲ περιωπῆ,
 καὶ ποτὲ τῆς ζητιανιά
 δὲν εἰσέρει τί βῆ πῆ.

Πῶς ζητᾶνοι τώρα τόσος
 θέλουν ἐλεημοσύνη,
 καὶ φωνάζ' ἡ Ρωμηοσύνη:
 ποῖός σου τὴρ θὰ με γλυτώσῃ;

Μέσ' σ'τό κράτος, ὅπου πάντα κι' οὐρανὸς καὶ γῆ γελᾷ,
 μήτ' ἐλλειμματα Ταμείων δὲν τὸ σκεῖζουσι πολλὰ,

ὅπου στέρνον τὰ παρόντα θέλει τὰ καλλίτερα
 καὶ τὸ λὲν φτηνὸ σ'τ' ἀλευρὶ κι' ἀκριβὸ σ'τὰ πίτερα.

Πῶς ἀμέτρητο λεφτοῖσι
 κἀνεῖ σήμερα γουροῖσι
 σ'τὸν Μερκούρη γιὰ παράδες
 καὶ τοῦ παίξει ταμπουράδες;

Δὲν ἐπίστευα ποτέ μου
 σ'τὰς κλεινὰς ἰσοτεφάνους
 ν' ἀπαντήσω, φίλτατέ μου,
 τόσους εσδακτοὺς ζητιάνους.

Σὲ ζητιάνων κοπετοὺς ἐκλεῖνα κι' ἐγὼ ταῦτά
 καὶ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν τὴν ἐνόμιζα ψευτιά,
 καὶ θαρροῦσα σ' ἓνα κράτος σὰν καὶ τοῦτο πλούσιο
 πῶς κανεῖς δὲν διακονεῖς γιὰ τὸν ἐπίουσιο!

**Τονίσωμεν ἄσιμα
 σ'τῆς φτώχιας τὸ φάσιμα.**

Φ. Ἀπ' τὰ κέκαλα βγαλμένη
 τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ φουκερά
 καὶ σὰν πρῶτα λιμασμένη
 χαίρει, φτώχια σαδαρά.

Ἐκεῖ μέσα λαχταροῦσας
 ντροπισμένη, σιμυρωπῆ,
 κι ἓνα στήμα καρτεροῦσας
 ἔβγα κἀπὶ τὸ σού πῆ.

Τῆς κυρίας Πισμαζόγλου σὰν ἡκούσθ' ἡ δωρεὰ
 μέσα σ'τὰς ἰσοτεφάνους καὶ σ'τὸν ρέκτην Πειραικι,

κι' ἔταν τῆς εἰκοσιπέντε διεσάπισε παντοῦ
 μωριόστομοι ἡ Φήμη,
 μὲ φτερά κι' ἐγὼ μεγάλα πανερχαίου τρικαντοῦ
 φώναζε μονάχος : ὁμοί !

Τότε τὸν ὄστων τριγμὸς
 καὶ τοῦ Σπόρου διωγμὸς
 φρικαλέος, ἀπηνής.

Τότε κλάμματα καὶ γέλοια,
 τότε ἔφάνηκαν κουρέλια,
 ποὺ δὲν τὰ ξερε κανεῖς.

Τότε τὸν Μερκούρη πνίγει
 καὶ τὸν βάζει σὸ κυνήγι,
 κι' ἔλοι σκοῦζουσι δλοένα :
 μπάρμπα, δῶσε μου κι' ἔμένα.

Τραγουδοῦν τὸν Καρατζοῦ,
 φτώχεια σπρώχνει καὶ πατέρι,
 κι' ἐγὼ θέσι δὲν εὐρίσκω
 νὰ ζητήσω κατὶ τί.

Καθεὸς ἀς γίν' ἡ χάρις,
 ἔλων ἀς γενοῦν τὰ γουστὰ...
 θέλω κάρρο νὰ μοῦ πάρρη,
 ἐγὼ θέλω μία σοστὸτα.

Ἐγὼ θέλω δρᾶ λατὰ κι' αὐτοκίνητο μαζὶ,
 ἐγὼ θέλω ψιλῶν νὰ μ' ἀνοίξῃ μαγαζὶ,
 ἀπαιτῶ νὰ μοῦ πεντρέψῃ μία κόρη γὰ τὸ ραφί,
 ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ δώσῃ γὰ νὰ κάνω τὸν σαράφη.

Π. — Ἐγὼ θέλω τοῦ Θεάτρου δύο πρῶτα θεωρεῖα
 νὰ πηγαῖω μονάχος μου καὶ μαζὶ μὲ τὴν κυρία.

Κι' ἡ δική μου Μανταφάρρα,
 ποὺ μεγάλα λουστὰ κάνει,
 θέλει νὰ τῆς δώσῃ τώρα
 γὰ καπέλο καὶ φουστάν.

Φ. — Ὅμοιος, Δῆμαρχε, κι' ἐγὼ
 θέλω μὲ θαλαμῆν
 νὰ πηγαῖω στὴν Εὐρώπη σὰν τρανὸς ὁμογενὴς
 νὰ μιλήθω σὲ συγγενέ.

Καὶ γὰ μὲνα τὸν γελῶ
 μὲ τὴν τρῆμα τὴν πατοῦσα
 νὰ σκαρῶσῃ ἕνα πλοῦτο
 σὰν κι' αὐτὴ τὴν Ναυκρατοῦσα.

Κάνε' στ' ἄλλα ψυχικά
 κι' ἕνα τέτοιο ψυχικό,
 κι' ἀπὸ τόσα μερικὰ
 δὲς κι' ἔμένα μερικὰ.

Πλὴν ὁ Δῆμαρχος ἰδὼν
 ἔτι πέφτουν βροχηδὸν
 ἀξιώσεις, κι' ἀπαιτήσεις,
 ποὺ εἰ κάνουν νὰ σκοτίσῃ.

Καὶ προβλέπων πῶς δὲν θάβουν σὲ μὲ φτώχιασάν καὶ τοῦ
 μήτ' ἔκεινα τοῦ Ροκφέλλερ καὶ τοῦ Κάρνεϋ καὶ πλοῦτη,
 τὸ λεροσι τὸ μεγάλο μὲ καὶ δρᾶ παραμερίζει
 καὶ στὴν ἄμαξά του μπαίνει καὶ τῆς εἰκοσι γυρίζει,
 καὶ κρατεῖ μονάχα πέντε γὰ τὸς ἄλλους καὶ γὰ μὲνα
 κι' ἔλοι σκοῦζουσι : ὀμίμενα !

Κύρου δέκη' στὴν Ἀσιμάν, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ὁμοίαν.

Ὅπως μεγάλος ἔπαυος στὴν Θέμιδα προσήκει...
 περιφανὴς ἀθώωσις, ἀλλὰ καὶ καταδικη,
 ἀπόφασις ἀλλοιωτικῆ, τοῦ σοῦ χαλῆ τὴν κοῦτρα,
 θέμις μὲ δύο ζυγαριάς, θέμις μὲ δύο μούτρα.

Μὲ τένα πρόσωπο γελῆ,
 μὲ τᾶλλο κάνει τὸν βαρὺ,
 συχωροχέρτι σοῦ κολλῆ,
 πλὴν ἔνταυτῷ σὲ τιμωρεῖ.

Συμφώνως μὲ τὰ νόμιμα καὶ μὲ τὰ καθεστῶτα
 ὁ νόμος ἐφαρμόζεται χωρὶς νὰ λείψῃ γῆστα,
 κι' ἂν ὁμοφώνως κρυγοῖς ἀθῶος κατὰ πάντα
 ὅσῃ φυλακῇ σὲ βάζουσι χωρὶς νὰ ξέρῃς γιάντα.

Τοῦ Κύρου τὴν ἀνάβασιν σὲ Θέμιδος σκαμνὶ
 κι' ὁ Φασουλῆς ὀμιεῖ,
 κι' ἂν δὲν τὸν ἐτιμώρησαν γὰ τὴν κατηγορίαν
 ἐν τούτοις ὀπωσθόποτε τοῦ πρέπει τιμωρία.

Κι' ἂν ψήφον ἔδωσαν λευκὴν γι' αὐτὸν ἐν συνειδήσει,
 μὰ πρέπει καὶ στὴ φυλακῇ λυγὰ νὰ καθίσῃ,
 ἤξει σφῆξις δηλαδὴ κι' οὐ θήξει ἐν πολέμοις...
 σὲ κάνει καὶ τρελλαινέσαι μία τοιαύτῃ θέμις.

Καὶ κωμῶσαι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μέ' στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο, μέ' στὸ Λουβρο τὸ γνωστὸ
 τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ἅλα θαυμαστὸ,
 νέους θέβρετε κι' ἔρετος μονομαχίδες ἑξαισιούς
 γὰ πτωχὸς καὶ γὰ πλοῦσιούς.

Ἐκπεσιμὸς παντοῦ σπουδαίος εἰκοσι τοῖς ἑκατόν,
 κι' ἔλος ὁ Ρωμηρὸς δὲν θάβει πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν.
 Ἄ περιγράφῃς τῶντι τέτοιος πλοῦτος Κλαμῆς,
 τέτοιος θσαυρὸς μυθοῦσι, ποὺ κατέπληξε κι' ἔμειξ.
 Μάρ' στὸ Λουβρο καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φτώχιασθρέμματος
 κι' ἔκει μόνου σας θά' ἔδῃτε πῶς δὲν λέμε φέμματα.

Συλλογὴ τῶν Ἀσροβέλιαν Παπαδημητρεσκοπούλου,
 ποίησις σφριγῶντος φάλτου καὶ πιστοῦ τῆς Μούσης δούλου.

Ὅρατιον μὲ λαμπρά, μὲ μεταφραστικὸν τρανὴ
 ὅσῃ περὶ ποιητικῆς ὑπὸ Λιβαδῆ τοῦ Νι.

Τοῦ Ρωμηροῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατάμεστον φῶδον
 στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κατὰ τῶρα τὴν ἰδὼν,
 ποῦκα δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
 στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίου, δεκατέσσε' ἀριθμὸς.